

Scott Weber: Kanceláře budoucnosti

Rozhovor s Adamem Zvadou

Vše o předvýchově
vodících psů

S Jakubem Albrechtem
v Divadle pod Palmovkou

Za polárním kruhem:
Krása norských Lofot

Vánoce, Vánoce přicházejí
v různých koutech světa

Šárka

Nastal čas

žít v náručí přírody.

by **CRESTYL**

sarkabycrestyl.cz

Vánoce, Vánoce přicházejí, zpívejme přátelé!

Jana Gerhátová
Community Manager DOCK

Milí čtenáři,

ať už si tuto písničku zpíváte s radostným očekáváním štědrého závěru roku, nebo s lehčí obavou z toho, jak toto období přežijete, zastavte se na chvíli, nadechněte se, dejte si svažené víno, zakousněte se do sladkého perníčku a začněte se do následujících stránek. Ať vám náš nejnovější magazín přinese inspiraci na vánoční dárky, na dobrodružství, která v příštím roce uskutečníte, nebo vám třeba zprostředkuje cestu k zajímavým lidem a jejich inspirativním příběhům či projektům, na kterých pracují.

Podle statistik jsme si v Praze užili bílé Vánoce za posledních 40 let devětkrát, 43 % z nás si plánuje o Štědrém večeru pochutnat na smaženém kuřecím řízku, více než 50 % populace nakoupí vánoční dárky online a nejčastěji se budeme trápit otázkou, zda pořídit umělý, nebo živý vánoční stromek.

Ať už se rozhodnete nadcházející období trávit doma nebo na cestách, s řízkem či rybou, umělým nebo živým stromčkem, přejeme vám za celou redakci, aby bylo především plné pohody, radosti a přesně takové, jaké si přejete zrovna vy.

DOCK

KOMUNITNÍ
MAGAZÍN

Vydavatel CRESTYL real estate, s.r.o., www.crestyl.com
Šéfredaktor Jana Gerhátová, jana.gerhatova@crestyl.com
Redakce Kateřina Hábová, Vendula Svobodová – MIUZA s.r.o.
Grafický design Monika Tkáčová – MIUZA s.r.o.
Zlom Zuzana Valášková – MIUZA s.r.o.
Ilustrace Edit Lachnitová – MIUZA s.r.o.
Tisk HART PRESS spol. s r.o.

Datum vydání: 11. 12. 2023
Náklad: 700 ks

Ceny uvedené u produktů jsou platné k datu
uzávěrky magazínu, tedy k 27. 11. 2023.

DOCK by **CRESTYL**

Někdy s hlavou v oblacích, jindy s nohama ve vodě, ale vždy myslíme na Zemi ♥
Magazín DOCK tiskneme na 100% recyklovaný papír s ekocertifikáty EcoLabel,
Der Blaue Engel a FSC® vyrobený v české Papírně Aloisov.

VÝZVA PRO VÁS

Chcete nám něco vzkázat, měli byste nápad na novou rubriku či téma, které vás zajímá, nebo byste se dokonce rádi stali součástí magazínu DOCK prostřednictvím článku či rozhovoru?

OZVĚTE SE NÁM!

Vaše zprávy, pochvaly či podněty ke zlepšení si rádi přečteme na e-mailu

jana.gerhatova@crestyl.com

Vítejte ve Scott.Weber Workspace

Rozhovor s Adamem Zvadou

Představte si, že si po pracovní poradě zajdete o pár místností vedle odpočinout do odhlučněné místnosti, oběd vám na stejném patře připraví privátní šéfkuchař za použití mimo jiné právě utržených bylinek, odpolední brainstorming si s sebou vezmete do druhých dveří vlevo na masáž, a pokud budete mít po práci chuť natočit si novou epizodu vlastního podcastu, audiostudio na konci chodby vám bude k dispozici. Zdá se to jako sen? Přesně tak, a ještě lépe vypadají pracovní prostory současnosti ve **Scott.Weber Workspace**, který již brzy otevře dveře zájemcům také u nás v DOCKu. O významu prostředí a služeb, které tvoří naše běžné pracovní dny, jsme si povídali se **zakladatelem společnosti Adamem Zvadou**.

Rozhovor Jana Gerhátová, Vendula Svobodová
Foto Petr Adamec, archiv Scott.Weber

Jak byste popsal, co to vlastně servisované kanceláře a coworking jsou? Jinými slovy, čím je Scott.Weber dnes?

S dovolením bych začal kouskem historie. Teprve kolem roku 2000 se u nás ustálila nabídka coworkingových služeb, která byla tehdy prakticky určená jen pro start-upy či digitální nomády a freelancery, s cílem vytvořit komunitu a sdílet know how. Stranou existovaly i plně vybavené kanceláře k pronájmu, ale nenabízely nic moc zajímavého. Až v roce 2009 s příchodem WeWork, který se v době tohoto rozhovoru potýká bohužel s vážnými existenčními problémy, se i v Česku začal vytvářet produkt servisovaných kanceláří a coworkingu, jak ho známe, a stal se synonymem pro flexibilitu a inovaci v pracovním prostředí a řešením pro společnosti všech velikostí.

Scott.Weber Workspace dnes můžeme považovat za průkopníka v oblasti evoluce moderních pracovních prostorů, kde kombinujeme prvotřídní pohodlí, flexibilitu a inspirativní prostředí. Naše portfolio obsahuje prostory a služby pro firmy všech velikostí od jednotlivých flexidesků pro freelancery, přes privátní kanceláře, meetingové místnosti a eventové prostory, až po celá patra či budovy pro velké korporace, vše s vysokým standardem pohostinnosti a služeb, které byste očekávali ve špičkových hotelech.

Jsmo však víc než jen poskytovatelem prostoru, jsme partnerem, který aktivně přispívá k růstu a rozvoji podnikání našich klientů, ale i osobnímu a profesnímu růstu jejich zaměstnanců. Dnes naše řešení nabízí dvě strategické hodnoty v jednom. Za prvé snižujeme celkové náklady na provoz kanceláří a souvisejících služeb, za druhé nabízíme atraktivní způsob, jak získat, udržet a zaangažovat klíčové talenty. Velké téma je nyní pro spoustu firem návrat zaměstnanců z remote do hybridního nebo full-time modelu, kdy se snaží nabídnout něco víc, než je jen židle a stůl. Díky Scott.Weber jim firmy můžou místo „pouze pracovního místa“ poskytnout navíc zážitek. Nejde už jen o profesní, ale i o osobní stránku věci, a to jak u jednotlivce, tak u týmu. Už nezáleží jen na vybavení jedné konkrétní místnosti, ve které sedíte, ale na všem, co je na vašem patře, v budově nebo kampusu. Lidé vyhledávají to, co doma obvykle nemají. Je to místo, kde smysluplně stráví celý den díky zónám pro spolupráci, inspiraci, relaxaci nebo koncentraci.

Dostáváme se ke starému známému work-life balance, o kterém všichni víme, jak důležitý je. Mohou nám flexibilní kanceláře pomoci udržet ten správný poměr mezi volným časem a prací?

Work-life balance je koncept, který se v průběhu generací proměňuje. Zatímco já a moje generace jsme považovali za vrchol pracovní rovnováhy odpojení pracovního telefonu o víkendech, vypnutí počítače po pracovní době a následné věnování se své rodině a koníčkům, mileniálové již hledají „work-life integraci“, kde se práce prolíná s osobním životem během celého dne. A ti nejmladší, kteří už vyrostli s mobilem v ruce, si úplně naopak volí práci podle toho, kde budou moci strávit svůj den „nejúčelněji“. Hranici mezi osobním životem a prací už tak nějak nevnímají a obě oblasti umí perfektně propojit dohromady. Naše flexibilní kanceláře a centra jsou navrženy právě s myšlenkou umožnit každému najít ten správný poměr, který vyhovuje jeho individuálnímu stylu života a práce.

Podle průzkumů už většina příslušníků generace Z vůbec nevidí smysl v tom docházet za prací do kanceláře. Myslíte si, že může tento přístup do budoucna ovlivnit i produkt flexibilních kanceláří?

Tito lidé přinášejí do pracovního procesu svěží vítr, většinou nikdy nezažili model 9-5, pevnou organizační strukturu a pracovní dobu, plán na 3 roky dopředu... Jsou vysoce produktivní a efektivní, když je něco zajímavé, a upřímně se vyjadřují, když v něčem smysl nevidí. Jsou mnohem více orientovaní na tu zdravou produktivitu než na tu „bývalou“ toxickou. Vidíme, že se opravdu umí bavit a pracovat v jednu chvíli, jsou však velmi autonomní. Průzkumy ukazují, že opravdu nevidí potřebu docházet denně do kanceláře, což v budoucnosti může mít vliv i na koncepci těch flexibilních.

Psal se rok 2009, když Scott.Weber začínal. Kde se celý nápad vzal? Co Vás inspirovalo? Viděl jste ve sdílených kancelářích potenciál již tehdy, v době, kdy bylo standardem trávit v běžné korporátní kanceláři 8 hodin denně?

Když se ohlédnu zpět na rok 2009, kdy jasně vládl tradiční korporátní kancelářský svět s důrazem na strukturu, uniformitu a píchačky pro práci od 9 do 5, já už tehdy vnímal sdílené kanceláře jako mnohem víc než jen místa s pěkným nábytkem a rychlým internetem. Viděl jsem v nich budoucnost práce, kde nejde jen o fyzický prostor, ale o prostředí, které stimuluje kreativitu a umožňuje setkávání lidí s inovativními myšlenkami. V té době jsem už měl de facto desetileté zkušenosti s provozem sdílených kanceláří. Byl jsem u toho jako poskytovatel, ale i jako zákazník, a věděl jsem, jak na outsourcing pracovního prostředí i ostatních služeb. Hlavně jsem ale viděl, jak moc je to zajímavá alternativa k tehdy běžnému stylu práce. Oproti dnešku to tehdy ale bylo hlavně o tom udělat dojem na zákazníky, dostat se do skvělých budov, kam se nikdo menší dostat neuměl, a také o šetření investičních nákladů.

Cítil jste, že to díky svým bohatým zkušenostem budete umět udělat lépe, po svém?

Byla to asi kombinace různých věcí. Neseděla mi úplně role korporátního zaměstnance, protože jsem měl na věci vlastní názor, měl jsem svoji hlavu, a ano, postupně se mi v myšlenkách tvořila představa toho, jak to po vzoru světových hráčů udělat lépe. Navíc mi kolegové říkali, že když jsem pořád tak chytrý, tak ať to teda zkusím, tak jsem to zkusil. (smích)

Mou současnou snahou je přizpůsobit prostředí právě pro tuto generaci. Jestli se to povede, to ukáže až čas... Tato generace nevyhledává kancelář proto, aby si tam vyřídila e-mail, protože to mohou udělat kdekoliv, ale naopak kvůli komunitě podobně smýšlejících lidí a možnostem spolupráce, inspiraci, kreativitě a přístupu k technologiím.

Dá se tedy říct, že Vás mladší generace motivují k rozvoji Vašeho podnikání a posouvání latky výš a výš...

Je to tak. Stejně jako jsem založil Scott.Weber před lety proto, že mě samotnému stávající systém kanceláří nevyhovoval, tak i dnes jsou motorem všech změn opět lidé. Dřív byli všichni zvyklí na tu svou místnost, ze které si možná jednou denně zašli do kuchyňky na kávu, a jinou možnost neměli. Profesionální společnost se ale vyvinula a aby byl náš byznys úspěšný, musíme se dnes snažit uspokojit i ty, kterým tento systém prostě nevyhovoval, ať už tomu budeme říkat různé generace nebo nějak jinak... Nemyslím to samozřejmě tak, že doprostřed kancelářského centra dáme obyvák, pít s pivem a pingpongový stůl a budeme tvrdit, že jsme najednou „rodina“, to opravdu v Čechách nefunguje. Scott.Weber je založený na flexibilitě, produktivitě a volbě. To je samozřejmě předpoklad úspěšné práce pro každou generaci, být produktivní – a k tomu, abychom byli produktivní, potřebujeme prostředí, které nás inspiruje, které se nám líbí esteticky a vyhovuje i funkčně.

Například budovy v areálu DOCK jsou jednoznačně předurčené k tomu, aby lidem v produktivitě pomáhaly. Jsou technologicky skvěle vybavené, mají dostatek přirozeného světla, vzduchu i teploty, navíc je tady spousta zeleně, teras, relaxačních koutků... A když se k tomu přidají parametry, které umíme nastavit my, tedy správné rozdělení zón či správný přístup ke klientům, tak můžeme říct, že je o vše postaráno.

Někteří z nás se s pojmem servisovaná kancelář nikdy nesetkali. Co si pod ním máme představit? Co mají servisované kanceláře oproti jiným „standardním“, i když dokonale vybaveným, kancelářím navíc?

Můžete si to představit jako hotel: je to služba připravená zákazníkovi zcela na klíč, aby se mohl primárně věnovat svému byznysu, a ostatní věci, které pro něj nejsou klíčové, ale jsou potřeba pro provoz firmy, mohl přenechat profesionálům. V základu jsou servisované kanceláře o třech důležitých věcech.

Zprv umožní rychlejší start podnikání díky již připraveným prostorům a službám a také nižším počátečním nákladům, což v praxi znamená možnost starat se o profitující byznys namísto řešení designérů, architektů, nákupčích, uklízeček, vybavení, internetu a podobně.

Za druhé jsou flexibilní, což je v dnešní době, kdy firma těžko predikuje, kde bude za rok nebo za kvartál, co se bude v ekonomice či politice dít, jak se budou pohybovat náklady, inflace a vše kolem toho, k nezaplacení. Flexibilita umožňuje snižovat či zvyšovat využití, začínat či končit v servisovaných kancelářích velmi operativně. Navíc jsme si už řekli, že i pro jednotlivé zaměstnance a týmy je důležité mít možnost volby, kdy a kde budu dnes pracovat, které aktivity se jim lépe budou dělat v kanceláři a které doma, a správně nastavený hybridní model tyto volby umožňuje.

A za třetí servisované kanceláře Scott.Weber nabízejí důležitou věc: zaměření na lidské vztahy a potřeby. Zejména po té nedávné turbulentní době si lidé uvědomili, že se jednoduše chtějí – i v práci – cítit dobře. Chtějí se cítit opečovávaní, vyslyšení, zaangažovaní, chtějí, aby se jim někdo věnoval. V současnosti investujeme velkou část rozpočtu do divize hospitality, která právě tyto nehmotné záležitosti řeší, zaměřujeme se na emoce,

kteří v lidech naše prostory zanechávají. Nejenom v tom vidíme budoucnost práce s lidmi.

Jakým způsobem budete z Vaší pobočky v DOCKu profitovat také naši ostatní nájemci?

Naším dlouhodobým cílem rozhodně je spojit síly s Crestylem samotným a využít synergii této budovy, skvělého místa a již zajištěných služeb s našimi inovacemi, některými specifickými nabídkami typu možností využívat naše prostory, podstavové studio nebo naše vlastní baristy a šéfkuchaře, a abych tak řekl: udělat z 1 + 1 rovnou 3.

Když to ale vezmu od základů, tak Scott.Weber stojí na třech pilířích: pronájmu eventových prostor, ať už pro profesní nebo osobní setkávání až do kapacity 100 osob, coworkingu, tedy perfektně designově připravených a technologicky vybavených prostorech k dispozici pro kohokoliv třeba jen na hodinu nebo na den ve 13 lokalitách v Praze, a samozřejmě fyzických kancelářích k pronájmu. Máme malé ready-to-go kanceláře pro 1 až 10 osob, dále tzv. office suites s vlastními zasedacími místnostmi, call boxy a kuchyňkou, a nakonec můžeme nabídnout i tzv. private floors pro ty nejnáročnější a největší klienty s požadavky na konkrétní výběr služeb, vlastního branding, speciální úroveň bezpečnosti a soukromí, nejvyšší garance SLA podmínek pro smluvní služby apod. Prostory navrhujeme a realizujeme kompletně od architektury až po jedinečné služby. Za zmínku určitě stojí, že kdokoliv si může naše produkty zdarma vyzkoušet, stačí přijít, usadíme ho a může začít pracovat.

To všechno bude samozřejmě k dispozici i všem firmám z DOCKu. Ať už půjde o jednorázovou akci, nebo by třeba firma potřebovala začít pracovat na větším projektu a dočasně někde usadit rozšířenou část týmu, nebo by se krátkodobým

pronájmem někde jinde chtěla inspirovat, změnit pohled na ustálené procesy, zvýšit produktivitu... Říkáme tomu swing spaces a z našich zkušeností jde hlavně ve větších kampusech o velmi oblíbenou službu, protože umožňuje firmám právě tu zmiňovanou flexibilitu bez nutnosti toho, aby opustily svoje „domácí“ prostředí.

Jste česká společnost, přesto máte v názvu anglicky znějící jméno. Co vlastně Scott.Weber znamená?

Když jsem zakládal společnost, měl jsem vizi expanze do celé střední a východní Evropy, a proto byl potřeba mezinárodně srozumitelný název. „Zvada a synové“ by neznělo dostatečně globálně... (smích) Trendem v realitách byla kombinace jmen jako např. Cushman & Wakefield, Jones Lang LaSalle nebo Knight Frank, a tak jsem chtěl, aby název společnosti odrážel tuto konvenci. Nicméně ekonomická krize roku 2009 nám naše původní plány zhatila, takže jsme zůstali jen v Česku. Název Scott.Weber vznikl zcela náhodně, když jsem jednoho večera přijel domů na kole značky Scott, manželka na zahradě grilovala na grilu značky Weber, a Scott.Weber byl na světě... (smích) Opravdu to tak bylo.

V současnosti máte 13 poboček, a všechny v Praze. Plánujete expandovat? A pokud ano, tak i někam mimo hlavní město?

Určitě plánujeme expandovat. Máme 40 000 m² ploch, 30 % trhu a směřujeme k 50 %. Kromě otevření prostorů v DOCKu

není však v roce 2024 další expanze plánovaná, příští rok bude prioritou rozvoj stávajících služeb a týmu, neboť cílem je být nejlepší, nikoliv největší. Uvědomuji si, že pokud chcete mít šťastné zákazníky, musíte mít šťastné zaměstnance, a ten můj tým, který se mnou došel až sem, si to určitě zaslouží.

Druhá prioritou bude již zmiňovaný mimořádný zákaznický servis na úrovni operation excellence a služby jako v hotelu, kde ambicí je nikoliv splnit, ale předčít klientovo očekávání. Zabýváme se implementací spousty nových digitálních řešení, zapojením AI a větším využitím zpětné vazby od klientů.

Ohledně expanze počítáme s dalším organickým i akvizičním růstem, má silnou pipeline minimálně na 3 roky dopředu. Neustále se rozhlížíme po možnostech v jiných městech, a to nejen v Brně či Ostravě, a v dalších sektorech, např. colivingu a nájemním bydlení. Vždy čekáme, až trh a pochopení našeho konceptu dozraje.

Jakým způsobem tvoříte novou pobočku tady v DOCKu? Je něčím inspirován, bude mít něco jedinečného? A proč vlastně DOCK?

Výběr, design i stavba naší nové pobočky tady v DOCKu je náročnou komplexní záležitostí, která zohledňuje mnoho faktorů. Moderní komplex budov a lokalita mají výborné předpoklady pro další úspěšné centrum Scott.Weber Workspace díky situování ve strategické poloze kousek od centra, zapadají nám do konceptu work-life balance díky přítomnosti vody a kam-

pusu s občanskou vybaveností, a je jen na nás, jak dokážeme tento potenciál využít.

Každá nová lokalita posouvá naše hranice. Pokaždé na ní pracujeme déle než v předchozím případě, angažujeme nejlepší architektky, převracíme každý metr čtvereční v konceptech, v myšlenkách, aplikujeme na něj feedback klientů i mého týmu... Centrum v DOCKu je vybudované v souladu s misí společnosti, bude splňovat naše představy o tom nejlepším propojení produktivity a wellbeingu, tj. duševní, fyzické i sociální pohody, a bude mít samozřejmě ty správné zóny a služby. V první bude šéfkuchař pořádat kulinařské kurzy nebo připravovat catering pro týmy ve formě zážitkových snídaní, budou zde probíhat meetupy, vzdělávací školení a společenské eventy, ve druhé si budou lidé moci protáhnout tělo, dát si lekci s fitness nebo jóga instruktory či zahrát fotbal či kulečnic, a třetí bude zaměřená na mentální pohodu: relaxační koutky, tiché místnosti, masér, masážní křesla, místa pro spánek... Když mluvíme o tomto přístupu, může se zdát, že se budou šéfové firem obávat o produktivitu svého týmu. Já jsem přesvědčený, že v dnešní době je opak pravdou a takovéto prostředí povede k vyšší spokojenosti, a tím i vyšší produktivitě.

A co se týká inspirace, s mojí hlavní architektkou Ivanou Ludvíkovou a studi- em Chapman & Taylor jsme pro DOCK zvolili koncept čtyř živlů – ohně, vody, vzduchu a země – který se bude prolínat celým naším patrem. Vnímáme to tak, že designem to začíná, ale nesmí končit, takže se zároveň moc těším na tu nehmotnou, emocionální část.

Můžete už teď říct, že některé místo nového centra v DOCKu bude Vaším favoritem?

Z povahy mojí práce vyplývá, že je pro mě nejzajímavější část zaměřená na sociální vazby, propojování, podporu osobního i profesního růstu. Nechodím do kanceláře pracovat na laptopu, ale potkávat se, motivovat druhé a inspirovat se, takže je mi nejlépe ve velké lounge, kde kromě displeje s programem zajímavých akcí, které pořádáme, fotkami a videi, najdete i perfektně vybavenou kuchyň s čerstvými bylinkami, naším F&B týmem baristy a šéfkuchaře, s výbornou kávou a čajem, které si mohu vypít na privátní terase. To je místo, kde jsem se svým týmem nebo obchodními partnery produktivní, cítím se spokojený, naplněný a opečovávaný. Jsem přesvědčený, že naše prostředí přinese podobné pocity i našim skvělým klientům.

Věnujete se rozvoji velké společnosti a máte jistě mnoho pracovních povinností. Umíte i Vy vypnout, nepracovat a relaxovat? Ať už v některém z Vašich center, nebo mimo ně.

Odpověď je poměrně prostá, a ne zrovna uspokojující. Když mi vypne baterka telefonu, někdy i počítače, pak vypínám já. (smích) Ale vážně, relaxace pro mě znamená zejména odpočinek s rodinou a cestování, ať už v tuzemsku nebo v zahraničí. Věřím ve význam aktivního odpočinku, hraji tenis, jezdím na kole, jestli někdy v Čechách bude sníh, plánuji běžky. Ačkoliv je budování firmy a její rozšiřování náročné, snažím se důvěřovat svému týmu, aby mi umožnil najít si čas i na regeneraci mimo práci.

Už víme, že prostory Scott.Weber jsou v mnohém designově výjimečné, oku lahodící. Jsou pro Vás krásna a estetická důležitá i v osobním životě? Je pro Vás důležitější forma, nebo funkce?

I v osobním životě hledám rovnováhu mezi krásou a funkcionalitou, stejně tak je ve všech aspektech prostředí Scott.Weber Workspace důležité, aby byly design a funkce v rovnováze. Ale pokud mám být zcela konkrétní, tak i když design hraje důležitou roli, myslím si, že funkce by

měla mít přednost, protože dnešní prostředí ve flexibilních kancelářích musí být především agilní a přizpůsobivé různým potřebám a použitím.

Nicméně jako koexistuje hardware a software, tělo a duše, tak pro mě je to stejné u designu prostorů a služeb v nich nabízených. Jako někdo, kdo se vlastně celou svou profesní kariéru zabývá prodejem služeb, dnes spíše prodejem zážitků, vím, že pravá hodnota se často skrývá pod povrchem a nejde, ač se to bude zdát zvláštní, vůbec o ten design. Ten bude pro klienta atraktivní při prvních několika návštěvách, ale pokud si uvědomíme, že strávíme v práci v průměru 10 000 dní, tak to, co skutečně smyslům člověka a jeho duši lahodí, jsou služby, ostatní lidé kolem, tedy komunita, teplé lidské slovo a zájem a péče o člověka jako takového. Neříkáme marně, že lidi chytáme na amenity, ale neodcházejí kvůli community... Službu si tedy musíte zažít, abyste mohli říct, že je za ní něco, co jste na první pohled nevnímali. Moc rád se dívám na věci očima klienta a energie mého týmu je úplně stejná. Největším potěšením je pro mě centrum plně spokojených klientů a spokojených zaměstnanců. Myslím, že do budoucna se design změní na úkor funkce a zejména obsahu služeb. Už dnes musí být každá místnost agilní a multifunkční, nábytek jednoduše přestavitelný, a to se vůbec nebavím o tom, že požadavek dalších generací bude třeba ne 8, ale 24 hodin v práci...

Děkujeme za rozhovor.

13. prosince
16–19 h

Vánoční DOCKonalý punč

13. 12. 2023, od 16 do 19 h
Park DOCK

Přichází období Vánoc a s ním i pozvánka na tradiční punč v parku DOCK. Letošní ročník se neponese jen v duchu dobrých svátečních nápojů, ale také skvělého hudebního doprovodu, o který se postarají hned tři hudební seskupení: dětský sbor PED Academy, rockové babičky Elpida a skupina Katzer Twins.

Přijďte, odpočítejte si od vánočního shonu a užijte si kouzlo parku DOCK ve slavnostním přestrojení.

Top Gun: Maverick v DOCKu

Zvuk stíhačky se ve středu 6. září 2023 nešl areálem DOCK. Nejednalo se o žádné vojenské cvičení nebo jinou nebezpečnou armádní operaci, ale o tradiční letní akci DOCKina, během které mohli zaměstnanci areálu a rezidenti přilehlých bytových projektů zhlédnout hollywoodský trhák Top Gun: Maverick, užít si příjemné hudební vystoupení multizánrového tria The Brownies, vyzkoušet filmové líčení od značky Mary Kay, a navíc si vychutnat i skvělý catering od partnerů akce.

DOCK by CRESTYL

KOLKOVNA RESTAURANTS

MARY KAY

CRESTYL

OMG!

THEMIMERS

banh—mi—ba vietnamese street food

Předvýchova vodících psů

Rozhovor Jana Gerhátová
Foto Petr Adamec

Napadlo vás někdy, jakou cestu musí ujit roztomilé štěně, než se z něj stane plnohodnotný vodící pes? Kdy se začíná s výcvikem a co musí ještě předtím umět? Jak si vlastně budoucí pomocník zrakově postiženého člověka zvyká na ruch velkoměsta, děti nebo lomožící vlakové soupravy? My jsme se na to všechno zeptali **Ludmily Salemové, recepční společnosti LMC/Alma Career**, která si jednoho takového rošťáka vzala na rok domů. Její „půjčený“ blondatý labrador se jmenuje Bónusz neboli Bony a k Ludmile se dostal díky newsletteru následujícímu po účasti Nadačního fondu Mathilda na našem letním jarmarku. Není lepšího pocitu než vědět, že to, co děláme, má smysl ♥

Co to vlastně předvýchova je? Co je Vaším úkolem?

Předvýchova není výcvik, to je dobré vědět předem, ale i tak jsou určité věci, které musíte mít na zřeteli. Po prvním srazu vychovatelů s ostatními pejsky jsem se divila, po druhém ještě více, když jsem se dozvěděla, co všechno bychom měli „stihnout“. Ale teď už se neděším, když vím, jak je Bony šikovný. (smích) I když mi těch úkolů na každý měsíc připadalo hodně, zjistila jsem, že on je schopný naučit se vše asi za týden, a po zbytek času důsledně opakujeme a ladíme. Lidé se mě často ptají, jestli umím cvičit psy: neumím, ale o to v předvýchově nejde. Důležitá je ta část „výchova“, jejímž cílem je, aby byl z Bonyho takzvaný bezproblémový pes. To znamená hlavně to, že s ním můžu bez komplikací kamkoliv jít, umí tam na mě počkat, neutíká za ostatními psy a podobně. Jsou to vlastně běžné věci, které by měl umět každý pejsek...

Řekla byste, že je výchova Bonyho, který má předpoklady pro to stát se vodícím, jednodušší než u „obyčejného“ psa?

Myslím, že v této oblasti spíše záleží na rodičích pejska, ti Bonyho mu určité předali bezproblémovou povahu. Je chytrý, rychle chápe, zvládá větší hlukovou zátěž než většina pejsků – přecházíme třeba rychle z jednoho dopravního prostředku do druhého, k tomu okolo něj křičí děti, najednou potkáme čtyři cizí psy zároveň, a on většinou zvládá udržet kontakt se mnou. Člověk postupně zjistí, že při tréninku je mnoho chyb dáno tím, že i pro předvychovatelů to je hodně věcí na vstřebání, a dávat neustále pozor v ruchu velkoměsta není pokaždé jednoduché. Chybí děláť já i on, to je normální. Stejně jako to, že abych si udržela Bonyho pozornost, tak na něj pořád mluvím, povídám si s ním třeba i v MHD a lidi okolo se diví... (smích)

Co Vás primárně motivovalo k tomu, vzít si pejska do předvýchovy?

Připadá mi, že to byl tak trochu osud. V té době, kdy se konal jarmark, jsme totiž doma se synem přemýšleli, že bychom si pořídili nějaké zvířátko. Syn se ale pořád nemohl rozhodnout, jestli by chtěl třeba kočku nebo ježka... A pak přišel newsletter s výzvou Nadačního fondu Mathilda, že se hledají vychovatelé budoucích vodících pejsků. Mě se nápad hned zalíbil, ale syn to v první chvíli odmítl. Měl strach z toho, že se pejska bude muset po roce vzdát. Já jsem už do toho byla ale tak ponořená a nadšená, že jsem byla rozhodnutá do toho jít. Ve finále syna zajímaly odpovědi na dvě zásadní otázky: jestli bude moci psa krmít piškoty a jestli ho budeme koupat. (smích) Nakonec tedy řekl, že to chce zkusit a že to zvládne.

Už jste někdy předtím pejska měla?

Ano, byl to napůl labrador a napůl husky, takže to s ním nebylo úplně jednoduché, protože husky si tak trochu dělá všechno po svém... (smích) Ale mít zkušenosti se psy určitě není podmínka k tomu stát se předvychovatel. Jde možná o dobrý způsob, jak si vyzkoušet soužití se psem předtím, než si člověk pořídí vlastního. Kromě toho, že si to zkusíte prakticky, s sebou předvýchova nenese žádné finanční riziko. Člověk zjistí, jestli by mu to s pejskem klapalo, a i kdyby náhodou ne, od předvýchovy lze kdykoliv ustoupit. Jsem ráda, že mám možnost postarat se o výchovu něčího budoucího partáka, a cítím se za něj více zodpovědná, když ho pro tu roli připravuju.

Bony je u Vás nyní čtyři měsíce. Dokážete si vzpomenout na nějaký moment, kdy nastala větší komplikace a říkáte si, že to bude ještě náročnější, než jste očekávala?

Pro pejska v předvýchově píšete každý měsíc relativně podrobné hodnocení – jak reaguje na různé věci, domácnost, děti, seniory, různé prostředí, jak zvládá pokyny, jestli umí dodržet hygienu a tak dále – a já mu vždycky říkám: „Podívej, máš to krásný, ale tady máš prostě zase čtyřku...“ (smích) Dostává známky jako ve škole. A zatím jsme řešili asi jen dvě věci, se kterými jsem potřebovala opravdu poradit: kousání a „sbírání“ ledasčeho na ulici. Ale i to se dá vyřešit, jen nesmíte polevit v trpělivosti. Skvělá věc je, že se vždycky můžu obrátit na trenérku spolupracující s NF Mathilda, která mi poradí.

Překvapilo Vás na předvýchově něco?

Spousta věcí mě rozesmálo, ale samozřejmě jsme narazili i na pár věci, o kterých by si člověk nikdy předtím nemyslel, že můžou být problém. Třeba jako naučit Bonyho procházet turnikety na recepcích tady u nás v DOCKu. Jednak se rychle otevrou a zase zavřou, a ještě navíc jsou průhledné. Tímto zdravím paní a pány recepční, kteří nám poslední čtyři měsíce – zpočátku každou hodinu, kdy jsem chodila Bonyho venčit – neustále otvírali a zavírali, abych měla dost času ho to naučit. (smích) Další věci jsou eskalátory nebo schody z roštů, skrz které jde vidět, toho se psi bojí. Ve všem musíte jít

psovi příkladem, ukázat mu, že se není čeho bát, a neustále chválit. Najdou se i lidé, kteří nás vidí a řeknou si, že Bonyho rozmazluju... Odměňování za každý správně splněný úkol je ale ve výchově psa úplně normální. Takže upřímně, někdy mám víc práce s lidmi okolo než se psem.

Jak na Bonyho lidé obecně reagují? Musíte je také korigovat, aby ho nerušili, když zrovna cvičíte?

Korigovat bohužel musím. Když byl úplně malý roztomilý štěňátko, tak na něj lidé spíš volali a chtěli si ho hladit, což je pro výcvik bohužel taky nevhodné, protože by se měl naučit reagovat pouze na mě, ale třeba nedávno jsme trénovali vystupování a nastupování do tramvaje, a tam došlo i na nadávky nebo velmi nepřijemné komentáře od spolucestujících. Nedokázali pochopit, že je to štěně a bojí se, a tím pádem musí tři vteřiny počkat ve frontě za námi... Někdy je opravdu potřeba se proti nepřijemným lidem vymezit, pro introverty je to tedy velký socializační trénink. (smích)

Dokázala byste stručně v bodech shrnout to, co by měl Bony na konci předvýchovy umět, aby mohl dál úspěšně pokračovat ve svém výcviku a jednoho dne se stát velkým pomocníkem?

Vlastně se to moc neliší od běžné výchovy normálního, slušného pejska. Měl by si hlídat pánicka, nežebrat, nekrást věci, neštěkat, na nikoho neskákat... A kromě toho

je u nás extra velký důraz na socializaci ve všech možných i nemožných situacích. Bony se mnou chodí do práce, k lékaři i zubaři, na úřady, jezdíme všemi druhy dopravních prostředků. Najednou si začnete víc všimnout všeho nestandardního, je to něco jiného než běžné svezení, když jsou s vámi ve vlaku tři další psi nebo když je plno a musíte projít tři vagóny přes hlučné meziprostory, které jsou nepříjemné i pro člověka, natožpak pro malé štěňátko. Podobných situací se prostě Bony nesmí zaleknout, stejně jako slona v zoo nebo projíždějící houkající sanitky.

Existují také nějaké zvláštní požadavky na člověka, který si chce štěňátko do předvýchovy vzít?

Neprocházíte žádným výběrovým řízením nebo podobně, ale jsou některé věci, které je potřeba splňovat: ideální je bydlet ve velkém městě, aby si pes mohl zvykat na ruch a spousty lidí, mít možnost měnit prostředí – třeba chodit se psem do práce – a lidi, se kterými se setkává, musí se setkat se všemi věkovými skupinami, lidmi na vozíčku, s holi, s deštníkem, na kole atd. Pejsek taky nesmí zůstat sám doma nebo na zahradě delší dobu, a ideální je, pokud jsou v rodině děti. I když ty moje jsou už starší – 13 a 15 let – tak když občas vidím, co s Bonym vymýšlejí a jak si hrají, tak je mi jasné, že to by s dospělým člověkem prostě nezažil.

Asi bych měla problém respektovat některá pravidla, která k předvýchově patří. Nedovedu si představit, že bych nepodlehla touze pomazlit se s takovým krásným štěňátkem na gauči, možná si ho vzít i do postele, což se asi v předvýchově nesmí... Jak zvládáte odolat té roztomilosti a striktně dodržovat vše tak, jak se má?

Máte pravdu, že takové věci, které by leckdo svému vlastnímu psu dovolil, třeba i jen čas od času, se v předvýchově nesmí. Na psa musí být v budoucnu 100% spolehlutí, protože kdyby si třeba jednou sám od sebe vylezl na gauč a nevidomý člověk by si tam ze zvyku sednul, mohl by se leknout a třeba upadnout. Častokrát přemýšlím, jak to mají nevidomí lidé opravdu složité. V té odolnosti mám asi výhodu v tom, že už jsem psa měla, a byl to zrovna takový typ, u kterého byl striktní výcvik nutností, jinak by vám přerostl přes hlavu.

Po celou dobu, co máte Bonyho doma, jste v kontaktu s NF Mathilda. Jak tato spolupráce konkrétně vypadá?

Úplně na začátku dostanete příručku s popisem všech základních věcí, které můžete očekávat. Před převzetím pejska jsme měli videoschůzku a bylo nám řečeno, co všechno máme mít nachystáno. Veškerou výbavu kromě pelišku Bony dostal, takže jsme nemuseli nic pořizovat – prvních pár týdnů spal v krabici, protože všechno hřezal. (smích) Krabice má tu výhodu, že slyšíte, když v ní štěně začne šramotit, a víte, že pravděpodobně potřebuje vyvenčit. Co se týká dalších nákladů, krmení a veterinární péči hradí NF Mathilda, dále dostáváme měsíčně 1000 Kč na drobnosti, jako jsou třeba hračky, pamlsky, cestovní miska na vodu a podobně. Zatím to vychází tak, že

to přesně pokrylo to, co Bony potřeboval. Zhruba jednou za měsíc se pak účastníme srazů předvychovatelů, kde pejsci ukáží, co umí. V případě potřeby se trénink upravuje a dostaneme instrukce, na co se zaměřit další měsíc.

Baví Vás to? Když se ohlédnete zpátky, jste ráda, že jste si pejska do předvýchovy vzala?

Určitě jsem ráda. Je pravda, že to je náročné – jak fyzicky, kdy mě třeba odtáhne i s židlí od počítače, když má zrovna opravdu hodně energie a pod stolem spát dnes nebude a hotovo, tak psychicky, na soustředění. Je to trochu jako s malým dítětem – řešíte hygienu, základní návyky, u malého štěňátka nebo při nemoci nedostatek spánku...

Jistě mnoho našich čtenářů napadlo, jak bolestivě bude loučení s Bonym. Dovedete si představit ten moment, kdy, na konci období určeného na předvýchodu, Bonyho odevzdáváte?

Asi ano. Počítám s tím od začátku, já i syn to určitě trochu obrečeme, ale pořád mu říkám, že Bony je sice náš, ale půjčený. Občas mi někdo řekne, že když ho „zkažím“, tak mi ho nechají, ale to přece není cílem toho, o co se snažím. Z programu, který mimochodem stojí celkem 300–400 tisíc korun, v jeho průběhu vyřadí 25 % psů. Mohou totiž nastat povahové nebo zdravotní komplikace, kdy pejsek např. nesnese postroj nebo je hodně dynamický. Pak může být pejsek nabídnutý předvychovateli nebo dalším zájemcům.

Celý Váš příběh s Bonym vznikl tady u nás v DOCKu. Bony sem s Vámi pravidelně chodí. Nemohu se nezeptat, jak areál vnímáte z pohledu komfortu pro lidi, kteří by si pejska chtěli eventuálně do předvýchovy také vzít a vodit ho sem do kanceláře?

Zdejší prostředí je hrozně fajn a celou tu věc mi hodně zjednodušuje. Třeba už jen to, že vyjdu z budovy ne na hlavní silnici, ale do klidného prostoru, kde je hned kousek trávníku, prostor na menší procházku kolem DOCKu a vody... A o kousek dál je zastávka, takže můžu vyrazit kamkoliv dál, nebo jít třeba na Palmovku nebo Libeňský most... Určitě bych DOCK doporučila jako dog-friendly.

A jaké máte plány do budoucna? Dovedete si už nyní představit, že po Bonym se u Vás doma objeví další čtyřnohý kamarád?

Asi ano, ale dala bych si mezi nimi nějakou pauzu, protože to je někdy opravdu náročné. Nejen pro mě, ale třeba i pro kolegy, kteří musí být tolerantní, například když je Bony se mnou na meetingu a potřebuje víc místa nebo moji pozornost. A samozřejmě i pro moji rodinu... Člověku to ale hodně dá, je to opravdu jako „půl dítěte“. (smích)

Děkujeme za rozhovor.

Ráj vegetariánů Dhaba Beas nově v DOCKu

Dobrý oběd můžeme určitě zařadit na seznam věcí, na které se člověk během pracovního dne opravdu těší. Přestávka v dívání se do monitoru, změna prostředí, lehký pohyb cestou do restaurace a zpět do kanceláře a v neposlední řadě oblíbené tradiční či naopak exotické chutě jsou nezbytné pro to, abychom se po zbytek dne mohli nerušeně soustředit a být výkonní. Možností, jak a kde se najíst, je spousta – co když ale vyhledáváte jen rostlinnou stravu nebo toužíte po něčem lehkém, příjemně kořeněném a v množství přesně podle vašeho gusta? **Zamířte do Dhaba Beas!**

Kam že? No přece do „Jídelny u řeky Beas“, jak by se dal název nového gastrozařízení v přízemí pátého DOCKu přeložit. Příhodné, nemyslíte? Vltava nebo Beas (jedna z pěti řek Pandžábu), blízkost vodní hladiny je pro příjemný obědový zážitek evidentně zásadní stejně jako prostředí propojené s přírodou a zelení. Všechno má DOCK našťásti dostatek, a tak není divu, že nejnovější pobočka vegetariánské a veganské jídelny, kde si denní nabídku můžete sami nabrat na typický táč přesně podle svých chutí a aktuálního apetitu, otevřela právě tady.

Původně inspirovaná kuchyní indickou se nabídka Dhaba Beas (čtete klidně „po česku“ dhaba bees, nebo „po anglicku“ dhaba bees) postupně rozšiřovala přes chutě Thajska, Vietnamu nebo Jihovýchodní Asie až k americkému burgeru nebo českým karbanátkům. Nenechte se mýlit – asijský šmrnc opravdu funguje i ve vegetariánské svíčkové nebo plněných paprikách! Vše je dáno výběrem a štedrostí použitého koření. Denně čerstvá nabídka se obměňuje, ale nikdy se neobejde například bez rýže, luštěninového dhalu, smetanových indických omáček, salátového baru včetně certifikovaných bio klíčků nebo ovocných dezertů. Kromě obědu v Dhabě vyřešíte i brzkou večeři se skvělou 40% slevou před koncem otevírací doby nebo firemní catering na míru.

Když Dhaba Beas před 20 lety začínala, vegetariánská nabídka restaurací v Česku sestávala nejčastěji z přílohových brambor nebo zelného salátu. Více než 20 otevřených poboček za tu dobu ukazuje, že zájem o rostlinnou, a navíc asijskou stravu u nás přece jen je, a že když se něco dělá srdcem, s nápadem a kvalitně, tak je to vidět.

O jídle se toho dá napsat spousta, ale nejlepší reklamou je stejně osobní zkušenost. Přijďte, ochutnejte a uvidíte, že nezůstanete u jedné návštěvy.

Otevřeno od 22. listopadu v DOCK IN FIVE!

Tip

www.dhababeas.cz

Na návštěvě v Divadle pod Palmovkou

Rozhovor s Jakubem Albrechtem

Rozhovor Jana Gerhátová
Foto archiv Divadla pod Palmovkou

Divadlo pod Palmovkou máme z DOCKu doslova za rohem, a tak není divu, že ho tak trochu – láskyplně – považujeme za „naše“. Přinášíme vám pravidelné informace o jeho novinkách či soutěže o vstupenky a neustále se snažíme rozšířit naši spolupráci. Kdo z vás ho již navštívil, ten ví, že představení, ať už jde o netradičně zpracované klasiky, či generační modernu, stojí vždy za to. A kdo ještě neměl tu čest, toho možná přesvědčí pozvánka od jednoho z nejpovolanějších, **herce Divadla pod Palmovkou Jakuba Albrechta**.

Když k vám divák poprvé dorazí „na návštěvu“, jak doufáte, že se cítí, když vstupuje do foyer, usazuje se v hledišti, čeká, až se roztáhne opona...?

Byl bych rád, kdyby se tady divák cítil jako já – dobře, jako doma. Chtěl bych, aby lidé během představení zapomněli na strasti a realitu všedních dní, odpočinuli si, ale především aby se jich divadlo osobně dotklo. Třeba jim něco připomnělo, přineslo námět k přemýšlení nebo možná změně... I kdyby se jim hra nelíbila, nevádí, může tak spontánně vzniknout třeba diskuze s přáteli, a zase se něco děje... Ať už divák pláče nebo se směje, je to pro divadlo vždycky úspěch. Nejhorší je, když z představení odchází člověk bez emocí, jako by tam ani nebyl.

Zkusíte nás divadlem „virtuálně“ provést? Jak byste popsal budovu, interiér, atmosféru, která tady na člověka dýchá?

Úplně na začátku potkáte hezky zabydlenou divadelní kavárnu, kde máme skvělé víno, pivo i nealko, takže se určitě stave občerstvit. Dál se můžete pustit nahoru na naši malou scénu, Palm Off Studio, kde je místo asi jen pro 80 diváků a atmosféra je tam intimnější. Divák vidí daleko víc detailů, dá se tam technicky pracovat s jemnějšími výrazovými prvky, nemusí se tolik křičet a méně věcí se tam schová. Děláme tam většinou s Tomášem Dianíškou a Bárou Kubátovou popkulturnější kousky, generační divadlo o věcech, které se nás všech týkají nebo nás trápí. Před 10 lety to byla třeba vztahová témata a dnes už se nám to posunuje k dětem, manželským

krizím a podobně... Je otázka, kde to skončí (smích) Nebo se divák vydá dolů na velkou scénu, kde hrajeme tak trochu od každého něco. Nejsme zaměřeni na klasiku, že bychom dělali původní historické hry v alžbětinských kostýmech, ale ani té se nebojíme – jen ji zpracováváme trochu jinak.

Kterou část divadla máte nejraději Vy? Kde je Vám nejlépe?

Říkáme tomu herecká místnost. Do šatny se chodím jenom převléknout, ale většinu času trávím v této „společenské místnosti“. Je totiž kousek na jevišti, máme tam obrazovku, kde vidíme, co se na něm děje, odposlech, když inspicient volá, kdo se má připravit, a jsme tam všichni pohromadě. Společně to prožíváme, a i když je třeba atmosféra na jevišti temná, tak hned vedle si povídáme, vyprávíme a smějeme se. To, co mám na té místnosti nejvíc rád, jsou právě ti, kteří tam se mnou sedí.

Zkusíte popsat typického diváka Divadla pod Palmovkou?

Dá se říct, že jsme něco jako oblastní divadlo pro obyvatele Libně, Vysočan nebo Karlína, protože z centra Prahy už jsme relativně daleko. Nemyslím si ale, že by nás divák musel být nutně z těchto městských částí. Je to především člověk se slabostí pro klasiku s názorem nebo současnou autorskou tvorbu. Ve hrách Tomáše Dianíšky jsme se snažili dělat „divadlo pro mladé“, ale to už taky neplatí, už nejsme tak mladí... (smích) Dalo by se tedy říct, že děláme generační divadlo o tom, co zajímá nás, a věříme, že to bude zajímat i ostatní v na-

šem věku. Chodí na nás ale opravdu každý od mladých po babičky.

Zmiňoval jste, že hry zpracováváte tak trochu jinak. Kterou byste vybral jako tu, která Vás možná odlišuje od tvorby jiných divadel?

Pro mě to byl asi Bezruký Frantík, taková autorská, kolektivní práce s přáteli, což je pro mě nejdůležitější. Dál si říkám, že jinde bych si asi nezahrál – minimálně v takovém pojetí – Kateřinu ve Zkrocení zlé ženy. Tato hra nepatří mezi mé oblíbené shakespearovské kousky, ale režisér Lang na to nakonec našel klíč: tím, že to hrají muži, tak je jejich pohled na to, jak by to bylo bývalo hezké, kdyby byly ženy takové, jaké si představují, vlastně zajímavý.

Připravujete pro diváky něco nového?

V prosinci představíme operu Prodaná nevěsta v netradičním pojetí, ke které jsme dnes zrovna měli první čtenou zkoušku. Je to pro mě zase hezké „šlápnutí“ do něčeho nového. Činohra bude dělat operu! Režisér Jakub Krofta říká, že je to jakási hluboká sonda do duše české povahy. Třeba se někdo v tomhle „čecháčkovství“ pozná.

Co považujete za unikum, které má jen Divadlo pod Palmovkou, a žádné jiné ne?

Pro mě to jsou prostě lidi, dělám rád divadlo s přáteli. S každým v asi 18hlavém souboru samozřejmě nemůžete být nejlepší kamarád, ale pro mě je důležité, že si se všemi rozumím, umíme si zajít na pivo a nepotkávat se jen v práci, a držíme při sobě. Asi i kvůli tomu mě neláká volná noha, kdy je to takové rozházené, nestihnete si vytvořit vazby ani se sladit na jevišti – někdo hraje rychleji, někdo pomaleji, někdo o tom víc přemýšlí, někdo je pudový... Jak léta přibývají, známe se víc a víc a myslím, že to divák na jevišti určitě pozná.

Určitě jste se někdy setkal s tvrzením, že si celý den jen hrajete. Já osobně si myslím, že každá profese má svá pozitiva a negativa. Jaká to u té Vaší z Vašeho pohledu jsou?

Špatně se to vysvětluje, ale hlavní negativum je asi to, když se nedaří tvůrčí proces. Na divadle se pracuje s emocemi a už jen každý režisér je jiný, někteří jsou klidnější, jiní skoro hysteričtí a další jako čertík z krabičky, a když to nesedne, tak to prostě musíte nějak vydržet. Další věc vstupující do všeho je vlastní ego. Když vám někdo řekne, že něco děláte úplně blbě, tak si ho musíte trochu snížit a říct si, že to není jen o vás, je to pro dobro celé věci... Práce s emocemi je náročná, na druhou stranu chápu, že pokud je někdo kardiolog a denně zachraňuje životy, tak mu to, co řešíme my, musí opravdu připadat povrchní. Když si ale divák po představení řekne, že to vypadalo snadně a že by to uměl taky, tak je to vlastně známka toho, že je to dobré a je za tím hodně práce, aby to takhle mohlo působit. Pozitivní je, že mě to baví. Nepřipadám si, že chodím do práce, můj osobní a profesní život se prolíná, těším se sem a mám to tady rád.

Sledujete rád divácké reakce? Baví Vás s lidmi po představení diskutovat, nebo máte spíš rád svůj klid?

Někdy mi opravdu stačí po představení sednout na tramvaj a jet domů, jindy se ale rád zastavím v divadelní kavárně a potkám s lidmi, kteří jsou plní dojmů z toho, co právě viděli. Většinou to mají jako já, když vidím nějakou hru, která se mi moc líbila. Chci potom herci říct, že to bylo super a že se mě to dotklo. Ale zároveň bych rád, kdyby za mnou chodili lidé i s tím, že se jim to třeba nelíbilo vůbec a dali mi nějakou konstruktivní kritiku.

K interakci samozřejmě dochází i při představení, herci slyší, vidí a vnímají, jestli jejich aktivita s lidmi něco dělá. Někdy si v zákulisí říkáme, že „vepředu“ to vypadá, jako by tam dnes ani nikdo nebyl, což neznamená, že někdo dělá něco špatně, ale je možné, že jsou diváci jen jinak naladěni. Jindy slyšíte, že se občas někdo uchechne nebo si vymění poznámku a my hned víme, že nás diváci vnímají. Na Zkrocení zlé ženy se nám často stává, že z hlediště přicházejí výbuchy veselí zejména od žen. Připadá jim, že jsme některé scény vystihli úplně přesně. (smích)

Jak si užíváte herecké role, které se svým charakterem trochu vymykají „normálu“? Když jsem viděla zmiňované Zkrocení zlé ženy, ve kterém jste ztvárnil Kateřinu, věřila jsem Vám úplně všechno. Bylo pro Vás obtížné naladit se na ten náš ženský svět?

Věřím, že každý herec to má trochu jinak. U role Kateřiny jsem na to šel přes pohybovou stránku. Už když si dáte ženské šaty a podpatky, tak se vám změní držení těla, zároveň se snažím o jemnější pohyby a výrazy, pohledy, které můžou znamenat „teď mě buď zabije, nebo se do mě zamiluje“ a podobně. Podle mě je pravda, že ženy a muži jsou jako dva jiné světy. Do toho ženského jsem, jak doufám, trochu proniknul, ale zároveň jsem rád, že pro mě zůstává pořád záhadou.

Máte nějakou svou vysněnou roli?

Možná něco, s čím by se dal objíždět svět, bez jazykových bariér – dřív jsem hodně dělal pouliční akrobatické divadlo, tak se třeba vrátit k něčemu takovému. Všechny národy si podle mě tak trochu hrají, a tak by mě zajímalo, jací jsou diváci a jaké jsou typy divadla jinde. Vlastně ale zjišťuju, že když dostanu dobrou roli, tak si zpětně řeknu, že to asi byla ta moje vysněná, to, co jsem chtěl dělat, jen jsem to neuměl pojmenovat.

A na závěr: Co byste popřál návštěvníkům divadla i čtenářům magazínu do nového roku?

Myslím si, že je důležité mít kolem sebe lidi, které mám rád a kteří mají rádi mě. Přiju všem čtenářům, aby si pěstovali a chránili kvalitní, přátelské mezilidské vztahy.

Děkujeme za rozhovor.

Co jste o Vánocích (možná) nevěděli

Pohodlně se usadte, pusťte si oblíbený adventní playlist a načerpejte nová a zajímavá fakta o Vánocích, kterými budete moci oslňovat nejen hosty u štědrovečerního stolu...

Švédsko

Možná jste si už někdy, zejména v období adventu a v okolí jednoho skandinávského řetězce s nábytkem, všimli postavičky nebo symbolu stylizované kozy, často ze slámy a s červenou mašlí. Podle původních pohanských zvyků je „Yule goat“ znázorněním zvířete, které ve skandinávské mytologii táhlo Tóruv vůz oblohou (ano, podobně jako mají sobi táhnout Santu), od roku 1966 má však i svůj moderní význam. Ve švédském městě Gävle tehdy na oslavu vánočních svátků vztyčili neuvěřitelných 13 metrů vysokou slámovou kozu, která se od té doby každoročně stává oblíbenou místní i turistickou atrakcí.

Německo

Už jste někdy přemýšleli, kde se vzaly první vánoční stromečky? Nebylo to vůbec daleko – jejich tradice začíná v Německu v 16. století, kdy si domů první nazdobené jehličnany přinášeli oddaní křesťané. Tematicky se naši západní sousedé chytli i nápadu vytvořit první umělé vánoční stromečky, jejichž cílem samozřejmě bylo oproti těm přírodním co nejdéle vydržet. Objevily se kolem roku 1865 a byly z husího peří natřeného nazeleno. Němci vůbec mají své Vánoce rádi – pokud se vydáte na vánoční trhy do Dráždan, věřte, že se tam konaly jako jedny z prvních na světě už v roce 1434.

Kanada

Ať už fandíte Ježíškovi nebo Santovi, jedno se panu Clausovi upřít nedá – má styl. Charakteristická barevná kombinace, plnovous či sáně tažené sobím spřežením patří k symbolům, které pozná každé malé dítě. A třeba v Kanadě může Santovi napsat i dopis – opravdový, zaslaný Kanadskou poštou. Adresa? Přece Santa Claus, Severní pól, poštovní směrovací HOH OHO.

Velká Británie

Původ populárního vaječného likéru, bez kterého si Vánoce umí představit málokdo, sahá až do středověké Británie. Tehdy šlo o luxus, který si mohl dopřát jen ten, kdo měl přístup k dostatku mléka, sherry a vejčím – tehdy nedostatkovému zboží. Mnichové do likéru přidávali ještě fíky. S Vánoci si „eggnog“ spojujeme pravděpodobně kvůli tomu, že se vyráběl hlavně v zimě, kdy nebyl problém s chlazením. Jeho oblíbenost mezi běžným obyvatelstvem vzrostla v Americe díky častěji se vyskytujícím farmám, a tedy důležitým surovinám.

USA

Spojené státy a jejich láska k Vánocům a všemu barevnému a blikajícímu, co s nimi souvisí, je dobře známá celému světu. Věděli jste ale, že na takovou lehčí světýlkovou obsesi mají tak trochu právo? První vánoční světýlka, tedy řadu malých žárovčiček na šňůře, totiž vynalezl (a za okno si v čase Vánoc pověsil) Thomas Edison. Jeho kolega Edward H. Johnson pak byl první, kdo v roce 1882 pověsil tento vynález v barvě bílé, modré a červené na vánoční stromeček. Zářivé dekorace okolo i uvnitř každého vánočního amerického obydlí jsou vlastně tak trochu jejich kulturně-technické dědictví...

Japonsko

My máme kapra, v Polsku mají boršč a v Japonsku... mají kuře z KFC. Vánoční večere je v zemi vycházejícího slunce oblíbenou party příležitostí, ačkoliv křesťanství příliš jejich obyvatel nevyznává. Tradice kybliku plného kuřecích křídylek vznikla v roce 1974 po neobvykle úspěšné marketingové kampani Takeshiho Okawary, manažera prvního japonského KFC, který se chytil příležitosti poté, co slyšel několik cizinců stěžovat si, že jim v Japonsku chybí vánoční krocan. Nabídl tak lidem pochoutku krocana alespoň vzdáleně připomínající, a japonské vánoční kuře z Kentucky bylo na světě.

Divadlo

Smetanova Prodaná nevěsta i v Libni

od 9. 12. 2023

Divadlo pod Palmovkou

Divadlo pod Palmovkou už v prosinci představí nejslavnější českou hudební komedii Prodaná nevěsta. „Národní operu“ o tom, jak nepřijít o peníze, ale ani o milovanou Mařenku, a o jedné geniální léčce, napsal Bedřich Smetana v letech 1863–1866 na libreto nejznámějšího českého udačce Karla Sabiny. K původní „singspielové“ podobě Prodané nevěsty se libeňská scéna v mnohém vrátí, oživí Smetanu a přinese i milé překvapení. Režie se tentokrát ujal Jakub Krofta, v hlavních rolích se představí Pavla Gajdošíková, Jaroslav Blažek, Barbora Kubátová, Jakub Albrecht, Radek Valenta, Hana Seidlová a další. Do nového hudebního kabátu slavnou operu oblékl jeden z našich nejvýraznějších hudebních skladatelů Ivan Acher, který od roku 2002 spolupracuje se souborem pro soudobou hudbu Agon Orchestra, pro nějž zkomponoval bezmála 20 orchestrálních skladeb a jeho díla zazněly na festivalech vážné hudby v Praze (Pražské jaro) i po celé Evropě. Slavnostní premiéry ve Velkém sále Divadla pod Palmovkou se diváci dočkají už 9. 12. 2023.

www.podpalmovkou.cz

Vystava

Bond in Motion Prague

od 9. 12. 2023

Výstaviště Praha

Unikátní výstava ikonických vozidel Jamese Bonda poprvé v Praze. Uvidíte originální modely používané při natáčení filmů, například Goldfinger Aston Martin DB5, No Time To Die Superleggera DBS, Q Boat z The World Is Not Enough a Little Nellie z You Only Live Twice. Další auta, vrtulníky, motorky, letadla a ponorky budou obklopené rekvizitami, modely, fotografiemi kulis a vychytávkami agenta Q. 3 000 m² plochy, 85 unikátních vozidel, jeden agent 007.

www.bondinmotion.cz

Divadlo

Viktor Tauš: Američanka

14. 1. 2024

Jatka78

Co vás dokáže udržet při životě, když proti vám stojí celý svět a vy jste ještě dítě? Ema Černá, hrdinka příběhu inspirovaného skutečnými osudy, nakonec překoná i tuto situaci. Nejpodstatnější součástí vůle k přežití je totiž víra v sebe sama, víra, že někde daleko, možná až v Americe, čeká někdo, komu na vás záleží. Divácký zájem vrací Emu Černou na Jatka78, aby na své cestě zdolala útrapy dětského domova, pěstounské péče i „pastáku“ a dál pro Vás vyprávěla příběh o vydělenosti, naději a touze žít.

www.jatka78.cz

Gastro

Souboj na talíři LIVE – Festival hvězdných chutí

20. a 21. 1. 2024

O2 arena

Kdo by nechtěl ochutnat skvělé jídlo z více než 10 restaurací, které znáte z pořadů TV Nova jako MasterChef Česko nebo Souboj na talíři? Navíc se můžete setkat s jejich hlavními hvězdami Přemkem Forejtem, Radkem Kašpárkem a Janem Punčochářem. Během obou víkendových dnů nahlédnete pod pokličku kuchařů, ale hlavně ochutnáte a sami posoudíte, kdo z nich opravdu vaří nejlépe.

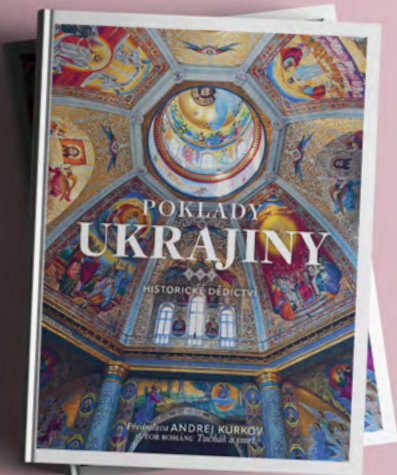
www.o2universum.cz

„Místnost bez knih je jako tělo bez duše.“

Marcus Tullius Cicero

Teplá deka, horký čaj, zapálená svíčka a nová knížka... To je ta nejkrásnější představa zimního večera pro každého knihomola. Ať už se mezi ně řadíte vy osobně, nebo třeba někdo z vašich blízkých, mohly by se vám hodit nejžhavější tipy na knižní novinky – potažmo dárky pod stromeček. Připravili jsme je pro vás ve spolupráci s Nakladatelstvím Slovart.

www.slovart.cz

Poklady Ukrajiny

Kolektiv autorů

Kniha představuje více než sto objektů a staveb – od byzantských ikon a dřevěných kostelíků po chrámy se zlatými kupolemi, lidové umění a mistrovská díla avantgardy – a vypovídá o bohatém umění a dědictví země, která dnes čelí zkáze a devastaci. Působivé fotografie jsou opatřeny komentářem renomovaných výtvarníků, kurátorů a kritiků, kteří vysvětlují jednotlivá umělecká díla a odhalují složité dějiny ukrajinského národa a jejich vliv na současnost. Kniha líčí vývoj starověkých kultur, prvních států i úsvit modernismu a soudobé obrazy a díla s politickým nábojem, a připomíná tak, že umění a památky jsou významnými zdroji kolektivní paměti a identity. Veškerý výtežek z prodeje knihy jde na PEN Ukraine.

Mýtoversum: Případ ambiciózního démona

Martina Eretová

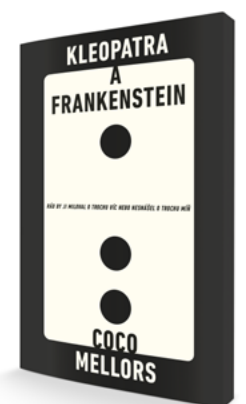
Když při natáčení reportáže záhadně zmizí mladá novinářka Zina, poručík David Miller, nedobrovolný specialista na nejnudnější zločiny v Praze, není tím, koho by chtěl šéf oddělení nasadit. Přesto je to shodou okolností právě on, komu se na místě činu zjeví slovanský démon Bés a prozradí mu těžko uvěřitelné informace: Země zanechává otisky všech svých historických epoch a v těchto paralelních světech ožívají nejen bohové a víly, ale dokonce i američtí špióni. David se rozhodne démona vyslyšet, jenže místo v době slovanských hradů se oba ocitnou v Praze padesátých let – ve městě plném šedi a agentů Státní bezpečnosti.

Chanel do kabelky

Emma Baxter-Wright

Kniha Chanel do kabelky oslavuje život a celoživotní dílo své zakladatelky. Vypráví o triumfech sklizeň na přehlídkových molech i na červených koberečích, o cestě módních značek historií, přes jejich globální úspěch až k odkazu, jenž nepřestává žít dodnes. V edici zároveň vychází kniha Dior do kabelky.

Kleopatra a Frankenstein

Coco Mellors

Knižní debut britské autorky Coco Mellors žijící v USA hned po vydání vzbudil pozornost na obou stranách Atlantiku. Jeho hlavní postavy, mladá britská malířka Cleo a Američan Frank, šéf reklamní agentury ve středních letech, se na prvních stránkách setkávají v New Yorku a zdá se, že mezi nimi okamžitě přeskočila jiskra. O oddechovou romantiku zde ale rozhodně nejde. Kromě složitého vztahu hlavních hrdinů sledujeme i osudy jejich příbuzných a přátel a způsoby, jimiž se navzájem ovlivňují. Postavy románu řeší vážné problémy jako závislost, deprese, neopětovaná či nedovolená láska, společenská i genderová identita.

Lofoty: Život za severním polárním kruhem

Text Andrea Beňová
Foto Robert Novák

Malebné rybářské vesničky, křišťálově čistá voda, majestátní hory, polární záře, půlnoční slunce, svěží vzduch a ta nejkrásnější krajina, jakou si umíte představit. Takhle nějak bychom popsali zimní ráj na souostroví Lofoty, kterému můžeme říkat domov.

Kde Lofoty najdete?

Lofoty jsou součástí Norska a leží na stejné rovnoběžce jako centrální Grónsko nebo severní Aljaška, tedy na 68° severní šířky. Díky Golskému proudu je zde ale podnebí mnohem mírnější, než byste možná čekali. Průměrná teplota v zimě je kolem nuly, což dělá z této lokality jedno z nejunikátnějších míst na světě. Najdete tu například pláže s bílým pískem, které vypadají jako na pohlednicích z Karibiku, ale na rozdíl od nich bývají často pokryté sněhem. O jedinečnosti místa svědčí také fakt, že je souostroví zapsané na seznamu světového dědictví UNESCO díky svým zdrojům mořského života, geologii, fauně a flóře, kulturním monumentům či dechberoucím scenériím. Uznávaný magazín National Geographic dokonce Lofoty nazval třetími nejatraktivnějšími ostrovy na světě.

Jak se žije za polárním kruhem?

Když jsem se v roce 2017 na Lofoty s celou rodinou vydala za svým snem vidět polární záři a velryby ve volné přírodě, netušila jsem, že se tam kromě severu Norska zamiluju také do našeho průvodce. O půl roku později jsem si už vybalovala své dva kufry v bytě, který se na dalších pět let stal naším společným domovem. Robertova tehdy už sedmiletá kariéra místního fotografa a průvodce umožnila i mně ponořit se do lofotského dení a rozdmýchala moji lásku k severu, dobrodružství a zasněženým fjordům ještě mnohem víc. Život tady je tajemný, pomalý, magický a osamocený. Kouzelný i těžký zároveň, a rozhodně ne pro každého. Zima je tu opravdu dlouhá, trvá 6–7 měsíců, a žije se tu především z rybolovu a turismu. Místní obyvatelé jsou převážně rybáři, a tak není divu, že největší specialitou je tu treska. Ta se tady loví a suší již téměř tisíc let a stovky let se vyváží do celého světa.

Kdy se na Lofoty vydat?

Upřímně: Úplně kdykoliv, v každém ročním období (ano, opravdu je tady mají) jsou jinak krásné. Pokud je chcete vidět tradičně, s polární září nad hlavou a zasněžené, cestu si naplánujte kdykoliv od půlky ledna do konce března. Pokud chcete naopak zažít kouzelné léto a sezónu půlnočního slunce, kdy naše nejbližší hvězda nezapadá za obzor vůbec, vydejte se sem v červnu nebo červenci. A pokud chcete osobní doporučení, náš nejoblíbenější měsíc pro dovolenou na Lofotech je září. Počasí bývá stabilní a stále ještě příjemné, začíná barevný podzim, většina turistů už ostrovy opustila a při troše štěstí už můžete zahlédnout i první polární záři sezóny.

Co na Lofotech zažít?

Ostrovy jsou pravým rájem pro milovníky outdoorových aktivit. Na své si přijdete, zejména pokud máte rádi chození po horách a dechberoucí výhledy. Mezi pár našich oblíbených trailů patří třeba Reinebringen, Ryten, Mannen a Offersøykammen. V zimě tu jsou populární skialpy, běžky nebo můžete zdolávat vrcholy i na sněžnicích. Ikonická panoramata zasněžených vrcholů tyčících se nad hladinou ledového oceánu pak uvidíte hlavně z vody, zarezervujte si proto určitě alespoň jeden výlet na moře – ať už zvolíte katamarán, kajaky nebo se zúčastníte orliho safari v Trollfjordu. Fauna je tu vůbec rozmanitá a vpravdě exotická, i když „seversky“: není neobvyklé narazit na losy či zmíněné orly, a při troše štěstí můžete zahlédnout i kosatky a papuchálky. Sever Norska má co nabídnout také na kulinařské scéně: bez ochutnání čerstvě vylovené ryby nemůžete odjet, zkuste třeba místní specialitu bacalao. Na jihu Lofot doporučujeme navštívit naši oblíbenou restauraci Anita's Sjømat a pochutnat si tam na tom nejlepším rybím burgeru nebo rybí polévce. Na sladkou tečku byste pak určitě měli zaskočit na skořicového šneka do Unstad Arctic Surf, nejnámějšího surfářského místa na severu Skandinávie.

← Typické žluté rybářské budovy na ostrově Sakrisøy
↓ Hlavní cíl mnoha cestovatelů – polární záře

↑ Věřili byste, že takto může vypadat půlnoc?
→ Výchled na Reinefjorden se neomrzí

Nalákali jsme vás?

Zaujalo vás naše vyprávění, nebo ještě lépe autorské fotografie, a rádi byste navštívili sever Norska v doprovodu Čecha, který strávil 14 let objevováním těch nejkrásnějších a nejzajímavějších místních zákoutí i vrcholů? Nebo byste si dokonce uměli představit zúčastnit se tam VIP fotografického workshopu, ať už jste začátečník, či pokročilý fotograf? Skvělá zpráva, jsme vám k dispozici! Ozvěte se nám, a ještě tuto zimu se budete moci kochat zasněženými vrcholky Lofot, divokými zátokami Vesterál či polární září nad ostrovem Senja... A pokud by pro vás bylo severní Norsko zatím daleko, můžete si kousek z něj pořídit třeba ve formě našich velkoformátových fotografií, které dodají skandinávský punc každému domovu i kanceláři. Hodí se i jako skvělý vánoční dárek pro každého milovníka dalekého severu.

Pokud byste se nás chtěli na cokoliv o cestování na Lofoty zeptat nebo se inspirovat dalšími fotkami, budeme se těšit na některém z našich instagramových profilů. A jak by řekli Norové: Ha det bra!

← Maják na ostrově Senja

@finnghal
@anniesecrets

www.finnghal.com

hello@finnghal.com

Dárkové poukazy

Říkáte si, že materiálna už bylo dost, a chtěli byste letos své blízké pod stromečkem překvapit něčím originálním? Netradiční dárkový poukaz pořídíte klidně pět minut před večeří.

Večer v Book Therapy
od 2 890 Kč
www.booktherapy.cz

Book Therapy není obyčejné knihkupectví. Je zdrojem klidu a inspirace a nabízí možnost zažít výjimečný večer, kdy se jeho dveře otevrou pouze pro obdarovaného a jeho doprovod, kteří zde mohou strávit tři hodiny ve společnosti knih, vína a jeden druhého.

Předplatné knih pro děti Flowers & Dinosaurs University
od 790 Kč/měsíc
www.flowersdinosaurs.cz

Vzdělání a nezávislost: to nejlepší, co svým dětem můžete dát už dnes. Předplatné zahrnuje každý měsíc dvě knihy pro dítě, které budou rozvíjet jeho osobnost tak, aby se v budoucnu neztratilo. Kromě nápaditého a nenásilného vzdělání dostanete i smysluplnou, zábavnou a skvělou příležitost být spolu. Stačí jen vybrat věk dítěte a frekvenci zaslání.

Předplatné rostlin Dej mi pokojovku
od 399 Kč/měsíc
www.dmp.cz

Překvapte blízkého milovníka interiérové vegetace každý měsíc tajemnou pokojovkou s návodem, jak se o ni starat, doručenu až ke dveřím. Vybírat můžete z témat jako Baby pokojovky, Sukulenty nebo třeba K mazlíčkům.

Limitované předplatné psích balíčků Dogsie
od 2 250 Kč
www.dogsie.cz

Čtyři mystery boxy plné psí radosti s kvalitními a originálními pamlsky a hračkou, baleny ekologicky a udržitelně, a navíc jde z každého balíčku 20 % zisku na pejsky v nouzi.

Vikendové dílny loutkoherectví pro děti v Divadle Spejbla a Hurvínka
130 Kč
www.spejbl-hurvinek.cz

Halóóó člobrdiiici – tady jsme! Kdo? Přece my, vaše oblíbené loutkové postavičky. Co kdybyste nás zkusili rozhybat? Že to vypadá složité? Je a přece není. Stačí správně tahat za nitky – no nebojte se, nebolí to, cha chááá...

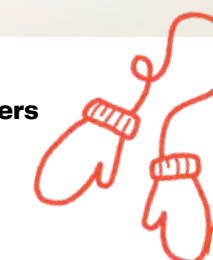

Zážitkový den Vytvoř si svůj gin v Little Urban Distillery
3 750 Kč
www.littleurban.cz

Darujte možnost stát se na chvíli páнем či paní palírnou a vypálit si vlastní gin. Budou se vážit vybrané byliny, kontrolovat proces destilace, ředit výsledný destilát na správnou koncentraci, plnit lahve i voskovat hrdla.

Květinové předplatné 99flowers
od 980 Kč/měsíc
www.99flowers.cz

Čerstvé květiny potěší každého. V květinovém boxu od 99flowers je pokaždé 9 druhů sezónních květin, 29 stonků a květinový průvodce, a je na každém, jestli si je vystaví jako jednu velkou kyticí nebo několik menších do více místností. Buď jak buď, květiny rozzáří každý kout.

PF 2024

Děkujeme za další společný rok
a přejeme vám, aby ten příští
byl vaším...

